

- і персоналу;
- 2. Поточний — реальний імідж закладу в чужих очах;
- 3. Бажаний — імідж, який би заклад хотів мати в очах громадськості;
- 4. Багатозначний імідж — сукупність іміджів структурних підрозділів певної організації в очах громадськості.

Структура соціально-психологічної характеристики освітньої організації дає змогу оцінити функціональність системи управління ЗНЗ: предметних кафедр і методоб'єднань, методичної ради, методкабінету, педагогічної ради й інших організаційних структур, діяльність яких зорієнтована на гуманізм і демократизм управління, заснованих на співробітництві й взаєморозумінні. Основними формами взаємодії керівників закладу й педагогічного колективу є: обмін інформацією, індивідуальні й групові консультації, співбесіди, наради при директорові, при заступниках директора тощо. Від згуртованості управлінської команди залежить авторитет навчального закладу, його імідж [1].

Таким чином, важливою особливістю іміджу як інформаційного явища є його динамічний характер. Вважають, що менеджер повинен не лише задовольняти свої потреби, а й створити свій образ. Саме тому виникає потреба створення іміджу. Отже, вміння адекватно й емоційно виразно виявляти свій внутрішній стан, свої думки і почуття дасть менеджеру можливість досягти успіху у взаємодії з іншими людьми. Для організації взаємодії в управлінській діяльності, для створення сприятливого психічного клімату, як ми зрозуміли, не достатньо лише вилодіти собою, а ще потрібно вміти адекватно до свого внутрішнього стану вивирити себе, організувати свою поведінку і зовнішній вигляд. Компонентами особистісного іміджу менеджера, які найбільше впливають на його управлінську діяльність є погляд, мовлення, поведінка, за допомогою яких менеджер виявляє свої наміри, думки, почуття, організує взаємодію в колективі. Погляд тісно пов'язаний з мовленням і часто є засобом встановлення контакту. Мовлення менеджера один із головних інструментів його управлінської діяльності, який дозволяє менеджеру створити доброзичливу, щирю, довірливу атмосферу спілкування, зробити важкий матеріал зрозумілим, нецікавий цікавим. Результатом поведінки менеджера є ті стосунки, які створюються при взаємодії [3].

Література

1. Берд П. Продай себя. Тактика совершенствования Вашего имиджа. – Минск, 1997.
2. Браун Л. Имидж – путь к успеху. – СПб., 1996.
3. Дейвис Ф. Ваш абсолютный имидж. Книга для политиков и бизнесменов, мужчин и женщин. — М., 1997.
4. Спиллейн М. Создайте свой имидж. Руководство для женщин. – М., 1996.

НАПРЯМИ ПРОЕКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Торяник О.С. (м. Полтава, Україна)

Орієнтовна тематика проектів підготовлена відповідно до Положення про Всеукраїнський конкурс проектів та програм розвитку місцевого самоврядування та враховує пріоритетні напрями програми економічних реформ Президента України на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» [1].

- Серед пріоритетних напрямів проектної діяльності можна виділити такі:
- організація ефективної системи надання соціальних послуг населенню;

- розвиток ефективних механізмів управління;
- удосконалення процедури прийняття рішень органами місцевого самоврядування;
- розробка пропозицій щодо розмежування повноважень між органами місцевого самоврядування різних рівнів;
- розробка та реалізація інвестиційної політики місцевого самоврядування;
- реформування системи житлово-комунального господарства;
- розвиток мережі громадського транспорту;
- удосконалення системи планування, забудови та благоустрою населених пунктів;
- удосконалення механізмів організації громадського порядку та охорони довкілля;
- розвиток туристичної діяльності та курортної справи;
- упровадження механізмів ефективного використання фінансових, земельних, майнових та інших ресурсів розвитку місцевого самоврядування;
- розробка та реалізація проектів з енерго- та ресурсозбереження, у тому числі у житлово-комунальній сфері;
- розвиток підприємництва;
- реформування системи охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення та ін.

Розглянемо детальніше енергозберігаючі проекти.

Вирішення проблеми стимулювання енергозбереження вимагає комплексного підходу до її розв'язання. Необхідними є економічні, політичні та соціальні механізми стимулювання енергозбереження на регіональному рівні. Органи державного управління повинні залучити до здійснення основних заходів щодо розв'язання (мінімізації негативного впливу) проблеми енергозбереження фінансово-кредитні інституції (в тому числі комерційні банки) та державні Фонди, які працюють у сфері надання фінансово-кредитної підтримки суб'єктам підприємницької діяльності та населенню; державні та громадські асоціативні структури, які займаються питаннями енергозбереження; підприємницькі структури, які працюють у сфері енергозбереження та наукові інституції; засоби масової інформації тощо.

У систему заходів стимулювання енергозбереження доцільно включити:

- цільову фінансову підтримку проектів розробки та впровадження енергозберігаючих технологій і устаткування;
- формування інноваційної та ресурсозберігаючої ідеології;
- підвищення відповідальності регіональних органів влади та соціальної відповідальності бізнесу за впровадження енергозберігаючих технологій.

Для реалізації системи запропонованих заходів ефективним було б також використати фінансовий потенціал фірм-виробників енергозберігаючого устаткування та обладнання. З цією метою потрібно створити на рівні регіональних органів влади робочі групи, які б спільно із представниками бізнес-асоціацій доводили до населення інформацію про необхідність впровадження енергозберігаючих технологій.

Отже, державні органи влади мають достатньо механізмів і важелів впливу на стимулювання енергозбереження населенням та суб'єктами підприємницької діяльності, які широко використовуються у світовій системі господарювання, включаючи пільги в оподаткуванні прибутку, який використовується на придбання і використання енергозберігаючих технологій, прискорену амортизацію цих технологій тощо [2]. Проте реальні обсяги державного фінансування, передбачені регіональними програмами енергозбереження, не виконуються та, більше того, скорочуються. В цьому аспекті особливо актуальним стає акти-

візація діяльності регіональних органів влади та посилення їх відповідальності за реалізацію відповідних регіональних програм.

Література

1. Всеукраїнський конкурс проектів та програм розвитку місцевого самоврядування України 2003 року: зб. нормат.-прав. актів, док., інформ. та метод. матеріалів / наук. ред. О. Власенко. – К.: Атіка – Н, 2004. – 216 с.
2. Про енергозбереження: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1994, № 30, ст.284

РОЗВИТОК ТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПІД ЧАС АУДИТОРНИХ ЗАНЯТЬ

Тхор А.С., Сьомак І.О. (м. Полтава, Україна)

Одним із завдань професійної спрямованості в підготовці майбутнього вчителя є не тільки навчання, а й безперервне формування творчої особистості учня. Саме в цьому процесі знаходить свій вияв креативність учителя, котра зумовлена особливостями розумової діяльності, характером його професійної праці. Тому питання формування креативності в майбутніх учителів є постійно актуальним, бо ним створюються умови для успішного саморозвитку особистості, активізується інтелектуальна спрямованість навчання. Креативність – необхідний складник професійного становлення та одна з умов самореалізації педагога будь-якого профілю. Особливо значущою вона є для майбутніх учителів, що зумовлено специфікою та функціями навчального предмета, який відіграє важливу роль у формуванні особистості, розвитку її творчих здібностей.

У всі часи філософи, психологи, педагоги у своїх працях приділяли велику увагу вдосконаленню професіоналізму вчителя, пошуку й теоретичному обґрунтуванню шляхів становлення його професіонального погляду й творчого стилю діяльності. Об'єктом дослідження виступала особистість учителя, специфіка педагогічної діяльності, її можливості у перетворенні підрастаючої людини, її соціального досвіду і творчих можливостей [1, с. 4].

Своїми коріннями проблема підготовки вчителя-професіонала сягає в глибину століть. Ще Архімед, Геракліт, Сократ намагалися виявити закономірності творчості, обґрунтувати її суть з філософських позицій. Їхню ідею в наступні століття продовжили у своїх роботах Р. Декарт, Ф. Бекон, Г. Лейбніц та інші, які намагалися розкрити природу творчого мислення.

Різні аспекти педагогічної креативності досліджувалися багатьма іноземними і вітчизняними вченими (Е. Торренс, М. Воллах, Ю. Азаров, М. Поташник, Р. Шакуров, С. Сисоева, Н. Вишнякова, А. Морозов, В. Бажанюк та інші).

Творча педагогічна діяльність завжди органічно пов'язана з вивченням, науковим аналізом та застосуванням педагогічного досвіду. Учитель, який працює творчо, спирається на досягнення педагогічної науки, сам збагачує педагогічну теорію, розкриває закономірності творчого процесу, шляхи його удосконалення, прогнозує результати своєї діяльності. Тобто його діяльність є дослідницькою [2, с. 4].

Професійне становлення майбутніх педагогів вимагає багатьох енергетичних витрат, насамперед, напруженої розумової, креативної та рефлексивної діяльності, постійного самооновлення й самовдосконалення. Виникає протиріччя між особистістю й професіоналом. Зняти його можливо лише в процесі самореалізації та саморозвитку, як гармонічної взаємодії сторін єдиного процесу. Креативність є основою цього процесу, механізмом розвитку творчих здібностей учителя. Ця властивість особистості допомагає майбутньому вчителю усвідомити суть педагогічних явищ, бачити й формулювати проблему, проявляти